

varpsmaðurin Helgi Jacobsen funnu okkum ein, ið vit skuldu roynd at temja. Eftir stutta frágreiðing um hetta ódjór, ið er størri, koyrir skjótari og er verri at stýra, enn ein heldur, hildu vit avstað.

Fyri framman lá kavaoyðan, og álitið var nýggj ferðafrendi okkara; scooterarin.

Á kavascootara

Og tað var sum at verða tveittur á ein av hesum rodeo-tarvunum. Eftir heldur varisliga byrjan, fór alt fylgið avstað, men skjótt øktist ferðin og so var bert at fylgja við.

Nú skal tað ikki ljóða, sum at tað ikki var stuttligt, tí tað var tað, men at koyra slíkan kavascootara er nakkað, ein skal venja seg við. Torført er at gera samanberingar. Kennist kanska, sum at verða tveittur í eina vaskimaskinu. Hann er kraftmikil og fyri ein óroyndan tungur at fáa tamarhaldið á og hoppini og ristingarnar kunnu vera ógvuslig.

Tó, hetta steðgaði okkum ikki, og mest av øllum mintu vit helst um eitt av øgiliga motorsúklufylgjunum, (ið fær fólk at hugsa tað ringasta), har vit fóru í myrkrinum gjøgnum frostoyðina og einki annað sást fyri framman, enn einar 10-15 reyðar baklyktir. (Lesarin skilur, at útsendi var ikki altíð líka framliga í fylginum).

Tó, kavascootarin er hent amboð hjá sámunum. Hev-

ur kanska á ein hátt fingið teir inn í 20. öld, við sínum fyrinum og vansom og síni øgiliga ferð. Tað, sum við reinsdjóri mundi vera tað mesta av eini dagsferð, kláraðu vit uppá einar 2-3 tímar. Er ein einsamallur og royndur á scooterari, so gongur helst skjótari.

Sámar eru, sum tíðin er liðin, vorðin partur av nútíðini. Sámarbóndin hevur nú altíð tveir bústaðir. Bert part av árinum heldur hann til í tjaldi.

Mergjað nátt í lavvo

Á vegnum steðgaðu vit av og á, millum annað, tí vit skuldu seta rypufellur, snarur, ið vit síðani kannaðu morgunin eftir.

At enda tyktist tað, sum var ikki endi á ferðini og ikki endi á villu vetrarviddunum. Vit koyrdu og koyrdu og vóru heilt einsamøll her úti, øll vit 20-25 ferðandi.

Vit vóru frammi við stóra tjaldið umleið kl. 22. Tjaldið eitur á sámskum ein Lavvo.

Á ferðini við okum vóru tveir sámar, umframt leiðaran frá heimaverjuni. Knút frá Sami Travel og Ole Anders, ið er sámarbóndi. Hann byrjaði beinanvegin at gera til reiðar í miðum tjaldinum eldstaðin, bálið, sum skuldi verða okkara lívsnev hesa nátt.

Hann hongdi yvir eldin grýtur við eplum og við reinsdjórkjöt. Í bíðitíðini royndu vit turt reinsdjóra-

kjöt, ið minnur um føroyska skerpikjotið, men er saltari, tí tað er eitt sindur saltviðgjørt. Tveir tímar seinni hugnaðu vit okkum við drekkasúpan, kjöti og eplum.

Eisini fingið vit hvør sítt bein, og royndu vit frálíka mergin. Hetta var góður mergur, men sera feitur. Nógur mergur er eisini í slíkum beini, tí tað er stórt.

Roykur

Ikki yvir at dylja, at tey flestu nú kendu møði, men ikki fyrr enn nú, klokkan var um eitt á nátt, høvdu vit líkasum stundir at práta saman og at læra hvønn annan at kenna. Prátið og skemtið gekk, men sum náttin leið fullu fólk frá og at enda hoyrdust bert brakini frá bálinum, men tá mundi eisini vera seint.

Stórsti vandin tóktist tó vera nógur roykurin, ið fylti tjaldið. Sera tjúkt var til tíðir, so valla sást fram um nøsina. Antin fyri royki ella fyri tárur í eygunum.

Men vandi var eingin á ferð, tí bálið kravdi jú, at ein passaði eldin alla náttina, so vaktarmaður var á og tryggin í lagi. Tessvegna sovnaði fjøldin rundan um eldin og svav trygt einar 3-4 tímar í sovposi og á reinsdjóraskeinni. Longu klokkan sjei var aftur stákan og klokkan 7:30 var liðið aftur á ferð á scooterarum.

Rýpa var eingin í fellunum, so vit hildi leiðina fram og koyrdu nú annan og longri veg, tí nú sást eisini meira, tí tað ljósnaði meira og meira. Vit fylgdu gomlum farleiðum, ið merktar vóru við steyrum, við pílum á.

Sum steyrarnir dagadu upp móti døkka morgunhálvinum, høvdu teir tó lyndi til at minna um krossar, festar í stórar klettur.

Fastfrystu lötur

Vit koyrdu og koyrdu yvir dalar og fjøll. Einar fyra tímar koyrdu vit og tá vit komu vegin fram til høllina, skiftirúmini og brúsurar, høvdu vit tilsamans lagt einar 70 kilometrur afturum okkum á kavascootara á villu viddunum. Og hvør einstakur kilometur merktist í ørmum og kroppum hjá okkum óvandu. Men undir heitu brúsum hvarv hetta, meðan vit royndu at sodna alt, ið okkum hevði verið fyri. Men slíkt tekur tí og enn er kanska ikki rættiliga gingið upp fyri okkum ferðandi, hvussu stórt eitt upplivsi nátt í vrá á villini vetrarvidd í grundini er. Slíkt verður okkum neyvan unt at uppliva aftur, men minnini hava vit. Og fastfrystu lötur, ið tilber at seta í myndabókina heima í stovuni.

Av sonnum gekk roykfylta náttin í lavvo »sámliga« fyri seg.

Ein lúr

Á skránni henda næsta dag

At enda hoyrdist bert brakini frá bálinum, meðan fólkid svav í roykfylta tjaldinum

Á vegnum steðgaðu vit av og á, millum annað, tí vit skuldu seta rypufellur, snarur, ið vit síðani kannaðu morgunin eftir. Sámin og leiðarin í sonevndu heimaverjuni legði lag á

okkara vóru m.a. ymsir fyrilestrar, og sjáldan hevur nakar fyrilestrahaldari havt ta fragd, at hava so sam-

tykkjandi lurtarafjöld, tí dúgliga varð nikkað. Mødda ferðaliðið hevði tamt scooteran, sodnað rein-

djórkjotið og kendi seg nú ikki eiga so nóg eftir á sín lut - uttan kanska ein langan, góðan og uppibornan lúr.

Seyðir yvirkoyrdir:

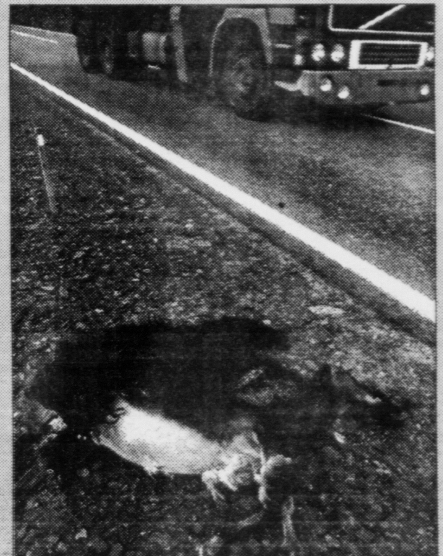
Koyrði á fyra seyðir í senn

Ein maður í Kollafirði misti allan seyðin, tá ein trailari rendi á seyðimar. Funnið varð fram til bilin, hóast førarin ikki boðaði frá

DAGFINN OLSEN

Ein maður í Kollafirði átti inn til týsdagin 4 seyðir. Nú eigur hann ongan, tí ein trailari úr Runavík rendi á allar 4 seyðirnar við Missónshúsið í Kollafirði týsdagin og maðurin misti allan seyðin.

Maðurin, ið er pensjónistur, var sjálvsagt harmur um missin, men tverri boðaði førarin ikki frá óhappinum og politiið segði seg einki kenna til málið.

Leitaðu sjálvir

Sostatt fóru kollfirðingar sjálvir at vita, um teir kundu fáa greiðu á málinum. Sonur mannin, ið misti hendi, og ein vinmaður fóru at leita. Teir spurdu seg fyri, hvørjir bílar høvdu verið á ferð á vegnum týsdagin og eftir nakkað av kanningararbeiði funnu teir bilin.

Hetta vísti seg at vera ein trailari úr Runavík.

Úr Kollafirði verður sagt, at bilførarin hevði einki gjørt við málið, men

biláranin vildi fegin hava hetta avgreitt. Kollfirðingar lótu síðani málið til politiið í Runavík.

Pólitiið í Runavík vátta, at arbeiði verður við hesum málinum, men vil annars ikki gera viðmerkingar til smáluturnar í málinum, meðan arbeiðið fer frem.

Men ikki er tað hvønn dag, at maður missir allan sín seyð eftir lítli löt. Og heldur ikki hendur tað ofta, at heilir fyra seyðir verða yvirkoyrdir uppá eingang.

